

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628299712/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

ken paa Trængslerne. Ordene faldt enkelt og næsten enfoldigt. Men der var over hans Jupitersansigt et fint behersket Spil af Godmodighed, Satire og Kløgt.

— Saa var det en Dag, vedblev han, at Barbara var særlig urimelig mod Hr. Niels — i alles Paahør. Hun var efter ham med Haarsord og den Slags. Den skikkelige Mand vidste ikke, hvad han skulde stille op. Han prøvede at berolige hende, men det bidsede hende bare mere op. Tilslidst slog hun ham. De havde en Huskarl, der hed Kristoffer, en Kæmpekarl. Ham blev dette for meget. Pludselig gaar han hen og tager Barbara og bærer hende ud af Huset.

— Tog Karlen Præstefruen? spurgte Fru Mathilde.

... Ja.

— Gud! Hvad sagde hun?

— Hvad skulde hun sige? Han bar hende som et lille Barn. Hun skal have set temmelig forbavsset ud. Først da han var kommet bagom Husene med hende, begyndte hun at blive urolig. Men hun var jo ikke stor mellem hans Hænder. Saa tog han og satte hende paa Hovedet ned i en Ajletende. Og der stod hun.

— Er det virkelig sandt, at han har gjort det? spurgte flere.

— Kristoffer har selv fortalt mig det, sagde Lagmanden.

Fru Mathilde fik et lille Tilfælde og maatte have sit Hovedvandsæg frem. — Ved Gud, hvis det var mig! Jeg havde aldrig vist mig for Mennesker igen!

— Det skal heller ikke have taget sig videre sømmeligt ud, sagde Samuel og bar med et værdigt Smil over mod Tilværelsen, der undertiden kan forme sig beklagelig drastisk; alle Husfolkene var fulgt efter — de var nok lidt forstenede.

Han smilede igen ganske let: — Det er jo heller ikke helt almindeligt at se en Præstikone paa den Maade.

... Hvem hjalp hende op?

— Kristoffer vältede Tønden, saa kravlede hun selv ud.

Da var hun vist ikke myg at stryge? spurgte Sørenskriveren.

— Hun var rasende. Hun sendte alle Folkene ud af Huset for Resten af Dagen. Hr. Niels, den Stakkel, han fik Kærligheden at føle, han maatte hjælpe hende med at blive ren igen. Atten Bøtter Vand, siger de, maatte han bære til hende fra Elven. Det var ved Sommertid, en Lørdagfeformiddag. Hans Prædiken den næste Dag i Midvaag Kirke blev derefter. Men Barbara ... da Folkene om